

ЦІКАВА, ЗМЯСТОУНА

развіццям музычнага і тэатральнага мастацтва, па архітэктуры, вылучэннем мастацтва і кінематаграфіі.

Падобраны навукова-папулярныя і хваляльныя музычныя і кінематаграфічныя матэрыялы, набыты разрадамі націян вядомых рускіх і замежных мастакоў, грамадзян і запісак класічнай музыкі.

Першыя заняткі прайшлі цікава і змястоўна.

І. СТЕЛЬМАХ, фэльчар.

У НОВЫМ НАВУЧАЛЬНЫМ

Народныя ўніверсітэты Пінска арганізавана пачалі новы навучны год.

На першых аб'яднаных занятках сакратар гарміна КІБ П. Чырны ўрачы Ганаровыя граматы атрымалі Усеахацкага агляду народных універсітэтаў лентарам Т. Васільчык, М. Арлова, Л. Ніжарасвай, педагогам музычнай школы А. Мнацікань, В. Мухоміну, А. Роберавай, дырэктару музычнай школы А. Пасля-Сіману, медработніцы, удзельніцы самадзейнасці С. Бабчані і іншым таварышам.

Пінскі гарадскі Дом культуры за ўзроўню работы і актыўны ўдзел у развіцц мастацкай самадзейнасці ўзнагародзілі залатым медалем і граматаю першай ступені Выступілі дасягненні народнай гаспадаркі СССР.

Сялета ў Пінску разам з універсітэтам культуры будзе працаваць універсітэт педагагічных ведаў, універсітэт тэхнічна-знадальных ведаў, універсітэт здароўя.

Пасля першых заняткаў удзельнікі мастацкай самадзейнасці горада далі для слухачоў універсітэта вялікі намір.

Ф. БАРЫСАВА.

У читальнай зале бібліятэкі Мінскага завода запісак часта адкрыта выстава матэрыялаў верасіўскага Пявума ЦК КПСС і VI сесіі Вярхоўнага Савета СССР. На здымку, фотакорэспандэнт А. І. Заіроніч супрацьдзейні бібліятэкі Ніна Юсэва [злева] і Лілія Кіліцова [раўнаўзровень] дадатковы матэрыял для выстаўкі.

ШТО ЁСЦЬ, ЧАГО НЯМА

У гэтым фільме ёсць пазія. Пра апэратара, які яго адмаў, хацелася б сказаць, што ў яго «поўная галава сонца». Героў фільма суправаджаюць сонечныя блікі, калі яны лезуць на гмакі карпусоў, адлічваюць, едучы ў машыне. І нават ноч—чаканенне сонца.

Над возерам тусты і мяккі, ласкавы туман. На поплаве пасвішча коўкі. На лоскутаную роўнядзь дэляно дарогай лет адбітак месца. Свято некрэагусты велічын прыроды не парушае прысутнасць чалавека. А вась і ён, а на руках—дзяўчына.

— Цяжка? — пытаецца яна.

— Нічога, у самы раз, — адказвае сур'ёзна хлопек.

І гэтае «у самы раз» прыносіць нам такую радасць пазнавання хлопца, яго характар, яго ўрачысты прастаты ў пачуццях, што зала дружна адгукаецца дэбярэчылівым смедам. А потым зноў — чароўная сімфонія прыроды, красаноўнай цішыні. Нібыта падобнаўраўнае німак, уяку з дэўчынцой ужо самі пачалі жартоўную размову пра свае мары, а ў марэх бячэць сябе нібыта адлігнена, збоку, і кажуць пра сябе не «ты» і «я», а «ён», «яна».

— Ён гатаваў вачэр, сучаца пахла... вечаюна бубляб.

— Не, не... курапаткамі, якіх ён настраляў на палаванні...

— Не, ён не займаўся дробязямі. Ён застраляў горнага казла і смажыў шашлык...

— Яна ваялася на сене і нічога не рабіла.

— Як заўсёды.

— Як! А хачуць, якую яна пабудавала ўласнымі рукамі?

— Штобы не відаць той хачіны, — вяртае сваю каханую да рэалісткі Валодзя.

І пра Валодзя:

— Чакай... Чакай, чакай.

— Ён з казкі не хацелася выходзіць. І «хачіны» — гатава: дах — з зор на небе, сцяны — з мяккага туману і ложак — з сена.

— Халзі сюды.

— Ён падшоў. У руках трымаў дзве бубліны — гарачыя, з прыска.

— Яна бялася варушыцца. Нібыта Міненга з Гаівавай.

Месці з неба апануючы завіруць да іх, напуючы зварож-той зварожым талымным І шпатуль ім, «дзедзі, дзедзі».

Но і—ціхая, дзень—трыноўны...

Адно толькі не пасавала да радкоў Лантфэла: калі ў слаўнай песні сілы прыроды загадалі Гаівадзе кіраваць каханнем, а Міненга — цярпеннем, дык тут было наадварот.

Валодзя ўстаў, адшоў, Устрыпожаны. І «Міненга», стаўшы Ірай, з пачатнай вінаватасцю краўчалася яго рота:

— Ну, ты не бойся! Ты азірніса.

— Ён азірнуўся...

Калі вы хочаце ўбачыць тое, што паўстала перад яго вачыма, пачытайце на прэм'еры фільма «Саханая» («Беларусьфільм»).

Вы ўбачыце не толькі паэтычныя навіны краіны. Апэратар Юрый Марухін раскажа вам узнёсую пазму пра горад Мінск, які нам стане яшчэ больш любімы і дарагі. Разам з рэжысёрам Рычардам Віктаравым яны не будучы «трыміраваць» нашу сталіцу пад ішаўзямныя гарады з асцюклямі машынамі, а з гэтым натулоўлам. Не! Спакойная прастора вуліц, плошчаў, засянь паркаў, велічыннасць сучасных збудаванняў над Сіла-сцячуч-ракой, — васьно што іх вабціць.

Усё гэта падкрэслена мантанжным рэжымам — ураўнаважаным, шырочым. Стваральнікі карціны ўмеюць метафарычна нагадаць пра позыў горада ў талы вайны і перанесці нас у бездань неба, дзе чучыа змяняна

песня пра ручай, што марыць стаць шырокай ракой, і пра маленькага грамадзяніна, якому не перліцца, каб стаць дарослым.

—Музыка... Я не спецыяліст у гэтай галіне, аднак скажу адно: нават прысутнасць «Ле Марыя» Баха ў выкананні Зары Далуханавой не «скам-праметавала» мелодыі Яўгена Глебава, У іх, як і ва ўсёй пластычнай мове фільма, прысутнічае высякардэаўна прастаты, сучаснасці, гармоніі. Архітэктыка кінапаўналядзі надале будуючы будынок, дзе лямат святла, паветра, утульнасці, прасторы. Ды толькі...

Дэля каго яна пабудавана?

Асноўныя гаспадары — Валодзя з Ірай, якіх мы бачылі на начлезе. Прадзед — у другой палове фільма, блізка да фіналу. А што мы ведалі пра іх дэўчынц?

Балай, нічога.

Іра—скончыла дзесцігодку. Усё Валодзі — пасля дзесцігодкі ад-служыў у арміі, цяпер працуе мулярам. Таксама ўсё.

Есць, праўда, і лічч дэвелкі, і нават шмат: абое — без бачкоў, яна жыць у дэўчынц з чэўкай, ён — у вы-падкавага знаёмца. Дзе яе залічэцца тэлекаматэр, сучас. Ію дама-гаецца (даўно ўжо, і не без паўстаў) плямніцка гаспадарка. Паводле ўмоў сцэнарыя Валодзя з Ірай—сучас-ленныя і чыстыя натуры, а тэлекаматэр Росік з «дарнаедак» Соней — шчыльныя, салмоўныя. Зала-ча фільма — раз'яўненне выпадковага саюзі і злучччя спраўдзіна, усла-віўшы іх прыгажосці.

Святома сагалуючы сюжэтную канструкцыю сцэнарыя, мы тым самым зусім не хочам прыніць аўтар-скі намер. Уся справа ў іншым — у тым, наколькі па-жыццёваму глыбока ён увасоблены ў драматургі фільма.

Вось сцэна «разрыў» Іры з Росікам.

Але спачатку мы павінны раска-заць, што іх злучыла.

Быў тэлевізійны баль выпускнікоў, дзе Росік задаваў пытанні Іры. Назваў та здарылася так, што Ірын дэўчылка атрымаў кватэру на адной з Росікам пляцоўкі ў новым доме. А за некалькі мінут да пераздму Іра ўпершыню ўбачылася з Уладзімірам. Яшчэ праз дзень яна ідзе суседкам Росікам у будыт тэлекаматэра на футбольным матчы, а ўвечары ён паказваў ёй кіназдымкі на натуры. Ірынчы, мёркучы па ўсім, падаба-лася яго прафесія, падабалася, што ў Росіка паўрадова знаёмчы. Яны нават пачалі размову аб прызынанні. Здалася б, ямаля да перагана знаёмства. Яшчэ праз дзень Росік, пад'ехаўшы на «Вользе», чэкае Іру ў двары свайго ж дома. Пры-ходзіць Уладзімір і, нібыта праду-ваючы, што перад ім салернік, пачынае падпуюсць «шпількі». Як ні на-магаецца Росік захаваць прыстой-насць у «паданьку», ён увесць хач трапіць у смежныя становішчы. Уся сцэна-дэўчылка ідзе на тупшальцы. Спа-чытку Росік трапіць сваю вагу. По-тым, калі партнёр сасцючы, Росік ваяліца дэлоўта. Смешна...

Бедны Росік! Мы яшчэ не ведаем, што ён «адмоўны», а ўжо з яго смя-льня. А Валодзя, хача ён сьве пава-дзіць аб усеб гэтай сізне хмаваць, аднак нібыта ведае, што аўтар за-чыў яго ў «станоўчы». — таму ў яго ўчынках самаўзвэннасці хопь адбаўляй.

— Трэхкутнік? — пытае ён адразу, убаўчыўшы Ірну.

Аказваецца, ён тры дні хадзіў, шукаў Ірынку, і калі Росік пераклаў «трэхкутнік» на больш дакладнае «трэці лішні», Валодзя зноў не раз-бубіў і зноў жа «первавжыў» свайго салерніка дэўчылочымі перламі красаноўства:

— Што вярна, тое вярна, а што не вярна, тое ўжо зусім не вярна. Та-га-га-га!

Ірынку гэта за-чаравала. Яна ра-го-ча.

— Якога чор-та? — дэўчылочы Росік.—Пойдзем!

Талы, у сваю чаргу, — дэўчылочы Ірынку і хмк-нула:

— А вась вазьму і не пайду!

І ўзбрыў пад руку Уладзіміра. пай-ша з ім, пакінуўшы надзьмутага «інтэлігентна».

«А вась вазьму і не пайду»... Як гэта, аказваецца, свежа, арыгнальна і пераканаўча! Характар! Але ж, пра-бачце, такая свежа пераканаўчасць ні ў чым не пераконвае. Так можна ў любы момант павярнуць сюжэт у любы кірунку, не дэлючы аб логі-цы, глыбінні развіцця характару.

Аднак дапусцім, што Ірынку і свае семінацый-васемінацый гадоў не на-вучылася або не хоча кантраляваць свае ўчыкі. Дапусцім, што так за-думана. А Уладзімір?

Сцэнарыі встэтуе нам яго як ра-мантычную, нават экспрэсіўную на-туру. Першае знаёмства незвычайнае: Валодзя на аўтавышчы вандруе па вокнах розных паверхаў дома, не аб-мінаючы знаёмства з прыгожымі дэўчылкамі. Эфэкта, зухавата. А дэўчылка Уладзіміра чэкае Соня. Бла-гава, неразумная, мяшчанка, але ж ча-кае, бо ў іх ужо былі «хвіліны шчас-ця».

— Якое шчасце? — пераптывае слабы на паміць хлопек.

— Як якое, Валодзечка? Шчасце, ва ўсіх адно, — лашчыца да яго Соня, калі ён вярнуўся са спатнянця з Ірай.

Аднак Валодзя такое шчасце ўжо не задавальняе. Ён прагне чыстага, сваяго. З агіды б'е па адбітку свайго твару ў шкель: з мінулым—конча-на.

Што ж, за Валодзя можна рада-вацца.

А як быць з Соняй? Хай застаецца ў дэўчылкі? Хай зноў пашле яго на вакалш шукаць другога «беспрытуль-нага з дэмабілізаваным»?

Нарэшце, чым лепшая Ірына за Соню і чаму нам трэба вітаць ахлок Уладзіміра як перамогу духоўнага ановулення?

Вось пераўнаіце, да прыкладу, дзве фразы:

— Хм. Ты ж не хлопчык. Сябру-юць да дзевятага класа. Я кажу пра публіны намеры і адносіны.

Гэта сказана адной з гераінь Валод-зі.

А вась другая фраза:

— Калі ў сэрцы жанчыны такі муж-чына аўкнецца, жанчына усё жмі-ць такое шчасце будзе памятаць.

Якая з гэтых фраз належыць Іры, якая Соні? Здалася б, абедзве сведчаць пра аднолькавы жыццёвы вопыт. Чаму ж нам прапануюць адла-ваць перавагу «празорлівай» Іры і ганіць «непрадбачлівую» Соню? Тут уступае ў сілу не логіка, а аўтарскі прымыс. З «адмоўнай» Соней аўтар дазваляе Уладзіміру абыходзіцца, як з безнадзейнаю пачварай, нават, калі захочацца, ён можа даць добрата «шашка». Да Іры ж і дэкраўчына нельга, — яна «станоўчая»!

Як гэта ні складана, а Соню нам чамусьці хочацца абараніць. Чаму? Хача б таму, што сцэнарыст выкрэ-слівае яе з жыцця, не наклапаціўшыся, што трохі зазіруць у яе сэрца.

Ён прымушае Соню гаварыць адны «благія» словы: яе клопат—пра ўлас-ную клубніку, пра кофтакі ў ГУМЕ і г. д. «Яна — мяшчанка», — спіша-ецца запэўніць сцэнарыст. Законча-на, безнадзейная.

Мы б з гэтым пагадзіліся, каб не было ў цітрах фільма імя М. Паго-дзіна (па матывах яго рамана «Бур-штывыя пацеркі» і створан фільм

на нашай студыі), М. Пагодзіна, у якога калісьці была іншая Сонька — «Арыстархата». І не толькі Сонька. Як ён умеў глыбока зазіруць у чалавечую душу і раскапаць там па-расты надзеі на адраджэнне чалавека! Нам могуць запытацца: нельга параўноўваць зусім розныя творы і розных гераінь. Так, паміж Сонькай з «Арыстархатай» і Соф'яй з «Бур-штывыя пацерка» адлегласць нема-ля. Але ж хачелася б, каб гуманізм Пагодзіна так лёгка не памяняўся ў фільме абыякавацю да ўнутранага свету чалавека. Гэта — прыкра.

Сялетня яго падрожжа было асабліва хвалючым. Амаль паў-года разам з савецкімі рыбакамі Георгій Папалускі знаходзіўся ў Атлантычным акіяне. Упершыню беларускі мастак выправіўся ў та-кую далёкую дарогу.

Вынікам гэтай творчай камандзі-роўні з'явілася вялікая выстаўка твораў, адкрытая ў Мінскім салон-магізіне. У экспазіцыю ўвай-шлі, зразумела, толькі частка зробленага Папалускім у час па-дрожжа. Многае яшчэ патрабуе асэнсавання, аднавадвой апрацоў-кі. Не ўсе ўражаны, які кажуць, ад-стаіліся настолькі, каб можна было надаць ім тую ці іншую форму. Дарчы, і ў работах на выстаўцы дэ-ідзе адчуваюцца эле-менты пэўнай сур'ялізацыі; не ва ўсім тая ўнутраная завер-шанасць, якая мела б быць, калі б мастак больш працаваў над не-кастрымі творамі ў майстэрні.

Але для паглыблення ў тэму па-трэбам час... Пакуль жа мастак паказвае, што наспей зрабіць. А наспей ён змяла.

Нават калі збыццка на тая за-малёўкі, эскізы, запісныя кніжкі, што застаўся ў майстэрні, а мер-каваць толькі па экспазіцыі, ад-разу ж пераконваецца, што ма-стак працаваў напружана і многа.

У Калінінградскі порт, адкуль пачыналася падрожжа, Георгій прыбыў, узброены запасам ста-ранна падобраных фарбаў, пін-зэляў, фламасцераў, угалю, сан-гарнага залезаеннісі роіі, пазабегуць самавкрэпчэныя героі. Артмст ад-жыўся на сямі што ні ёсць жыц-цёвы мінімум: дэваліў сваёму Росіку элемэнтарны мысліць. І што атры-маць? «Станоўчы» Уладзімір праіраў яму усё кінастурччч (калі зірнуць на іх па логіку, а не па прыму-со-вых сцэнарых выніках).

Акрамя «спрэчных» Росіка і Соні ёсць у фільме і «абыспрэчана» пач-вары брагыздзір Бляхін (артыст Ус. Вроўкін). Калі на першых двух трымацца каўна «лірычнага» кан-флікту з другою трохкутнікамі, дык апошні — носьбіт «вытворчага» кан-флікту. Бляхін бярэ з рабочых хабар. Хто не дае — зваліцца з працы. Зда-валася б, у гэтай сітуацыі ёсць гле-ба для сур'ёзнай барацьбы. І аўтар не аднойчы абяцае бурю. Спачатку Бляхін пахожа Ірына, прышоўшы да яго па запрашэнню ў хату—нева-дама, чаму адна, чаму спачатку не параілася з Уладзімірам, які там кватэрае. Потым пагражае Уладзі-мір: «Ну, накай, Бляхін! Дрэмна та-бе будзе!» І што ж урэшце? Мы ба-чы, што ў чарговым палучку ўсе да-мовіліся хабару больш не даваць. Не далі. І ўсё?

Аказваецца, што і тут няма кан-флікту. Аказваецца, усё дэвалі толь-кі з-за таго, што самі дурні: Бля-хін толькі гаварыць, што робіць ней-кія «прыпыскі», а на справе кожны ат-рымліваў заробнае і ні каляпай больш.

А што рабіць у фільме народнаму артысту СССР Б. Платоноў? Што за асоба яго гераі? Ён — «дэўчылка».

А артысту Л. Санагоўскаму? Да-ручаны ймя для выканання механік Пейя — гэта ж не роля, а «адны ўспліны»!

Ші Н. Семіновай — Рыме? Адзі-нае, што можна прагнэцаць у вачах актрысы, дык гэта сум па добрай і спраўдлівай роляі.

Калі выходзіць з паказу фільма, ад-чуваеш прыкрэсць за страчанай мар-на паўтары гадзіны часу. А колькі за-датых гадзінь, энергіі і сродкаў ала-брала гэтая карціна ў акцэраў, рэ-жысёра, апэратара і ўсіх яе ствараль-нікаў і студыі? Навошта было ўва-дзіць такі будынак на пясчаным грун-цы, не маючы сцэнарыя, характараў, праблемаў? Ці пачынаў, што апэратар з рэжысёрам моць «выцягнуць», «за-добіць»? Яны—цігнулі. Аднак іх пра-ца, добрааўмелая і шмат у чым па-спраўдліва таленавітая, толькі падрэзала нічымнасці і пустаце драматургічна асновы фільма.

Георгій КОЛАС.

ПА ВЫСТАВАЧНЫХ ЗАЛАХ

Георгій Папалускі — чалавек малады. Але як мастак ён ужо дошчыг стаў. Мы прывыклі бачыць яго творы на распубліканскіх мастацкіх выстаўках — і жы-валіс, і графіку. Вось ужо колькі год кнігі нашага выдавецтва «Бе-ларусь», якія ён афарміў, ве-лабці чытача адметнасцю твора-чага пошчырку, умненнем глыбока пранікнёў у свет, створаны пісь-меннікам. Асабліва ўдала афармі-ляе мастак народныя казкі.

Для графікі Георгій Папалускі характэрныя пошукі новых вы-яўленчых прымёваў, якія падпарад-каваны зместу, чэсна з ім звяз-ны, і высокая творчая культура. Яго графічныя творы вядомыя за межамі рэспублікі і ў краінах на-роднай дэмакратыі, дзе яго не-аднаразова бывалі на выстаўках.

З цягам часу ўсё больш і больш настойліва робіць мастак выха-дзіць у жываліс. І ў гэтай галіне таксама дасягае немалаго паспе-ху.

Георгій Папалускі не любіць сяд-зець на месцы. Ён многа ездзіць. Кожная пэўдэка—гэта нова-я работа, багачэйшы матэрыял для далейшай працы.

Сялетня яго падрожжа было асабліва хвалючым. Амаль паў-года разам з савецкімі рыбакамі Георгій Папалускі знаходзіўся ў Атлантычным акіяне. Упершыню беларускі мастак выправіўся ў та-кую далёкую дарогу.

Вынікам гэтай творчай камандзі-роўні з'явілася вялікая выстаўка твораў, адкрытая ў Мінскім салон-магізіне. У экспазіцыю ўвай-шлі, зразумела, толькі частка зробленага Папалускім у час па-дрожжа. Многае яшчэ патрабуе асэнсавання, аднавадвой апрацоў-кі. Не ўсе ўражаны, які кажуць, ад-стаіліся настолькі, каб можна было надаць ім тую ці іншую форму. Дарчы, і ў работах на выстаўцы дэ-ідзе адчуваюцца эле-менты пэўнай сур'ялізацыі; не ва ўсім тая ўнутраная завер-шанасць, якая мела б быць, калі б мастак больш працаваў над не-кастрымі творамі ў майстэрні.

Але для паглыблення ў тэму па-трэбам час... Пакуль жа мастак паказвае, што наспей зрабіць. А наспей ён змяла.

Нават калі збыццка на тая за-малёўкі, эскізы, запісныя кніжкі, што застаўся ў майстэрні, а мер-каваць толькі па экспазіцыі, ад-разу ж пераконваецца, што ма-стак працаваў напружана і многа.

У Калінінградскі порт, адкуль пачыналася падрожжа, Георгій прыбыў, узброены запасам ста-ранна падобраных фарбаў, пін-зэляў, фламасцераў, угалю, сан-гарнага залезаеннісі роіі, пазабегуць самавкрэпчэныя героі. Артмст ад-жыўся на сямі што ні ёсць жыц-цёвы мінімум: дэваліў сваёму Росіку элемэнтарны мысліць. І што атры-маць? «Станоўчы» Уладзімір праіраў яму усё кінастурччч (калі зірнуць на іх па логіку, а не па прыму-со-вых сцэнарых выніках).

Акрамя «спрэчных» Росіка і Соні ёсць у фільме і «абыспрэчана» пач-вары брагыздзір Бляхін (артыст Ус. Вроўкін). Калі на першых двух трымацца каўна «лірычнага» кан-флікту з другою трохкутнікамі, дык апошні — носьбіт «вытворчага» кан-флікту. Бляхін бярэ з рабочых хабар. Хто не дае — зваліцца з працы. Зда-валася б, у гэтай сітуацыі ёсць гле-ба для сур'ёзнай барацьбы. І аўтар не аднойчы абяцае бурю. Спачатку Бляхін пахожа Ірына, прышоўшы да яго па запрашэнню ў хату—нева-дама, чаму адна, чаму спачатку не параілася з Уладзімірам, які там кватэрае. Потым пагражае Уладзі-мір: «Ну, накай, Бляхін! Дрэмна та-бе будзе!» І што ж урэшце? Мы ба-чы, што ў чарговым палучку ўсе да-мовіліся хабару больш не даваць. Не далі. І ўсё?

Аказваецца, што і тут няма кан-флікту. Аказваецца, усё дэвалі толь-кі з-за таго, што самі дурні: Бля-хін толькі гаварыць, што робіць ней-кія «прыпыскі», а на справе кожны ат-рымліваў заробнае і ні каляпай больш.

А што рабіць у фільме народнаму артысту СССР Б. Платоноў? Што за асоба яго гераі? Ён — «дэўчылка».

А артысту Л. Санагоўскаму? Да-ручаны ймя для выканання механік Пейя — гэта ж не роля, а «адны ўспліны»!

Ші Н. Семіновай — Рыме? Адзі-нае, што можна прагнэцаць у вачах актрысы, дык гэта сум па добрай і спраўдлівай роляі.

Калі выходзіць з паказу фільма, ад-чуваеш прыкрэсць за страчанай мар-на паўтары гадзіны часу. А колькі за-датых гадзінь, энергіі і сродкаў ала-брала гэтая карціна ў акцэраў, рэ-жысёра, апэратара і ўсіх яе ствараль-нікаў і студыі? Навошта было ўва-дзіць такі будынак на пясчаным грун-цы, не маючы сцэнарыя, характараў, праблемаў? Ці пачынаў, што апэратар з рэжысёрам моць «выцягнуць», «за-добіць»? Яны—цігнулі. Аднак іх пра-ца, добрааўмелая і шмат у чым па-спраўдліва таленавітая, толькі падрэзала нічымнасці і пустаце драматургічна асновы фільма.

ПРЭМ'ЕРЫ НАРОДНЫХ ТЭАТРАЎ

Кірыла Нозал прэм'ера ў тэатры—спраўдлівае свята для наліччывы. Радасна ўсхваляваным ацэньці з нецярпліва-сцю сваю працу. У случайным народным тэатры наўраўна ад-бывае Марат. Случаіне цэла аіталі ўдзельнікі спеціалі-цэлер артысты народнага тэатра паказваюць гэты спе-ціалі у налічч свайго раёна.

На здымку, які прапанаваў радзкіца фотазаматар М. Ру-бішчэй, вы бачыце сцэну з гэтага спектакля. У роляі Ма-рата—Генадзь Сафарнаў, Лілі—Валыціна Андрэйчанка.

АТЛАНТЫКА, 1965

поўная для пэндзля. Да таго ж яе малая трыста разоў. Жыццё на судне пры ўсёй сваёй, на пер-шы погляд, нескладанасці спачат-ку ўражвала шмат чым незразу-мелым.

І вась на выстаўцы мы самі бе-чымы, што людзі і іх праца сталі на гэтай паўгоде першапачаўнай тэмай творчасці. Георгій Папалускі з долей ўбачыць цікавыя, сама-бытныя характары. «Матрос Ні-кульнікаў», «Тралмайстэр», «Трал-майстар Туманаў», «Матрос Кай-далаў», «Боцман Сакалоў» — да-лаў», «Свежы вецер», «Валы-ніофаўндэндская Банка», «Кі-на. Набрэжына», «Маяк на Ку-бэ», «Ля фальштрубы», «Вася-Лабрадоры». Які б пр

